

Az emberi természet valamiért nem szereti a törvényeket

2007. January 26.

Igehirdetés Hajmáskér 2007. 01. 21.

Így szól hozzánk Istennek Igéje János evangéliumának 6. részéből, a 60-tól a 71-ig terjedő versekből:

Tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?” Mivel pedig Jézus magától is tudta, hogy ezért zúgolódnak tanítványai, így szólt hozzájuk: „Ez megbotránkoztat titeket? Hát ha majd meglátjátok az Emberfiát felmenni oda, ahol előzőleg volt? A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet. De vannak közöttetek néhányan, akik nem hisznek.” Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki el fogja árulni őt. És így folytatta: „Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya.” Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: „Vajon ti is el akartok menni?” Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.” Jézus így válaszolt nekik: „Nem én választottalak-e ki titeket, a tizenkettőt? Egy közületek mégis ördög.” Júdás Iskáriótesre, Simon fiára mondta ezt, mert ez akarta őt elárulni, pedig egy volt a tizenkettő közül.

Kedves Testvéreim, hogy ki volt Jézus, és hogy az Ő szavai mennyit érnek kétezer éve megosztja a világot. Vannak emberek, aki úgy gondolják, hogy csupán egy bölcs rabbi, mások úgy gondolják, hogy valóban valami kivételes tehetségű ember, aki a szívébe zárt bölcsesség és szeretetnek következtében gyönyörű igazságokat foglalt példázatokba, és tette az emberek számára érthetővé az emberi együttélés legalapvetőbb szabályait. És vannak megint mások, akik úgy gondolják, hogy csupán egy csaló, egy szemfényvesztő, aki a világtörténelem legnagyobb szélhámoságát végezte el, amely kétezer éve megbolondítja az embereket, és butaságban tartja őket. És vagyunk néhányan, akik úgy gondoljuk, hogy Ő az élő Isten Fia volt. Az Ő szavait is az emberek az alapján próbálják vizsgálni és megítélni, hogy minek tartják Őt. Aki nagy tanítónak tartja, az hallgatja az Ő tanítását, olvassa a tanítását, de ahogy általában az emberek az emberi bölcsességeket osszák, gyakran vitába száll vele, és azt mondja, hogy igaz lehetett ez akkor és ott, de itt és most egészen másképp kell látnunk a dolgokat. Aki azt mondja, hogy csaló volt, ő nevet minden egyes cselekedetén, és kineveti azokat is, aki foglalkozik vele, és sokszor nem is törődik velük.

Nekem az egyik legnagyobb meglepetésem, hogy tegnap a televízióban az én egyik legkedvesebb íróm nyilatkozott róla, hogy ő ateista, Nemere Istvánnak hívják az urat, zseniális könyveket írt, én azon nőttem fel, és megrázott, hogy ez az ember nem hiszi az Istent, magát ateistának vallja, függetlenül attól, hogy én előtte azt hittem, hogy ő buddhista, vagy valamilyen más módon hisz abban, hogy van valamiféle magasabb rendű létezés, mint a mi emberi létezésünk, hogy a lélek egyszer valóban kiszabadulhat a test börtönéből, megrázott, hogy ő csupán filozófálgatni szeret a vallással, legyen keresztyénség vagy bármi más. Milyen érdekes, az alapján döntjük el, hogy őt minek látjuk, hogy a szavait elfogadjuk vagy nem fogadjuk.

Az a közösség, aki körülveszi Őt, hasonlóan állt hasonló emberekből. Voltak, akik csak azért jöttek, hogy találkozzanak ezzel a csodabogárral, aki mindenféle dolgokat hirdet össze-vissza. Mások azt mondták, hogy nem csodabogár Ő, hanem egy bölcs rabbi, mennyünk el, hallgassuk meg, mit mond. Voltak akik azért mentek, hogy elveszejtsék és a szavaiba keressenek valamiféle hibát, amivel föl lehet vagy a papságnál, vagy a Római Birodalom helytartójánál jelenteni. És persze voltak, akik tanítványainak tartották magukat, követőknek, de lám-lám azok is szerettek vitába szállni Vele, misem mutatja jobban, hogy mihelyt mond egy olyan mondatot, ami őket megosztja, sokan azonnal lemondanak arról, hogy kövessék. Hiszen a felolvasott részben, ahol arról beszél, hogy az Ő teste az igazi kenyér, és az Ő vére az örök élet itala, ezt a képi beszédet, azt, hogy Ő megváltani jött a világot, sokan nem fogadják el, és abban a pillanatban, amikor kizárólagosság jelenik meg az Ő szavaiban, hogy Ő és csak Ő az, aki által el lehet érni a megváltást, amikor kimondja azt, hogy „senki sem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya”, abban a pillanatban elfordulnak Tőle sokan. Miért? Azért kedves Testvéreim, mert mi nem szeretjük a kizárólagosságot, és az emberi természet valamiért nem szereti a törvényeket.

Gondoljunk csak bele! Idős fejfel többnyire azokra a tanárainkra emlékszünk szívesen, akiket fiatalként a legnehezebben viseltünk, mert szigorúak voltak, mert következetesek voltak, mert készek voltak büntetni, ha kellett, de néhány évtized távlatában egy atyai pofon, egy tanári körmös inkább megmosolyogtató emlék, s ha belegondolunk néhány évvel, évtizeddel később is pontosan tudjuk, hogy miért kaptuk, hogy mi volt az a lecke, amit nem tanultunk meg, és talán, ha bölcsőbbek is lettünk, akkor ráébredünk arra, hogy miért volt fontos nekünk megtanulnunk ezt.

A Jézust körülvevő sokaság azonban ott és akkor találkozik a Mesterrel, neki még nem volt ideje, hogy bölccsé legyen, épp ezért nehezen viseli a tanítást. Ki ez a Jézus, hogy kizárólagosságot hirdet? Ki ez a Jézus, hogy törvényt akar adni nekünk, mikor mi önállóan képesek vagyunk eldönteni, hogy mi a jó nekünk? Majd mi értelmezzük az Írást! Igaz, hogy ők az Ószövetségre gondoltak, de ne higgyétek azt, hogy másként látták. Ezek az emberek gyerekkorukban tanulták hitoktatásban, a családi életüknek minden hétköznapjában benne volt az Isten Igéje, a törvény és a próféták, hogy milyen áldozatot, kinek, hogyan kell bemutatni. S jön egy tanító, egy rabbi, valamiféle csodabogár vagy akár a saját mesterük, és valami újat akar mondani róla. Nehogy már! És ezek az emberek, vagy legalábbis sokan közülük fellázadnak az Isten ellen. Fellázadnak az igazság ellen, mert nem hagy semmiféle lehetőséget, kibúvót, hogy elmeneküljön alóla az ember.

Sajátos, de morbid példa arra, hogy évszázadokon keresztül az emberiség mennyire tudott ragaszkodni Isten Igéjéhez, és hogy apáink, nagyapáink milyen pontosan érezték, hogy az Isten szavai alól nincs kibúvó, az, ami bírói gyakorlat volt nagyon sok helyen, keresztény országokban, amikor még élt a halálos büntetés, – nem tudom, tudjátok-e – de nagyon sok helyen, amikor az ítéletvégrehajtó végrehajtotta a halálos ítéletet, akkor ugyanúgy bíróság elé állították, mint előtte a vádlottat. Volt egy per, amelyben viszont felmentették, hiszen azt mondták, hogy amit csinált, azt a közösség javára, egy ítéletet végrehajtva cselekedte. Ugyanakkor végigjárták ezt a sokak szerint kirakatpért, sokak szerint színházat, akkor is, amikor mindenki egyetértett vele, hogy az ítéletet fel kellett akasztani, ki kellett végezni, stb., stb. Tudjátok, miért? Mert apáink nem kerestek kibúvót az Isten törvénye alól. Ők nem mondták azt, vagy lehetőség szerint nem próbáltak azonnal agresszív kisgyermek módjára reagálni akkor, amikor szembetalálták magukat Jézusnak azzal a törvényével, hogy ne ölj, szeresd a te felebarátodat, szeresd a te ellenségedet. És ebben a perben benne volt az ítélet végrehajtójának, az ítélet meghozójának, és az egész társadalomnak a kollektív bűnvallása, hogy amikor mi igazságot szolgáltatunk a földi törvény szerint, bizony-bizony magunk is bűnösök lettünk, és magunk is ettől a pillanattól kezdve rászorulunk az Isten kegyelmére.

Tudjátok, milyen fontos igazság ez, és hogy milyen közel viszi az embert az Istenhez az, hogyha ráébred, hogy gyakran mikor igazságot szolgáltat, akkor is büntetést követ el? Belegondoltatok-e valaha abba, hogy a felelősség és az Isten iránti engedelmisség attól a pillanattól kezdve a vállunkon van és kötelességünké válik, mihelyt Péterrel együtt kimondjuk azokat a szavakat, hogy: „Örök élet beszéde van Nálad. És mi tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.” Kedves Testvéreim, a világ legsúlyosabb szavai ezek. Ez egy másik helyen, egy másik evangéliumban úgy hangzik, hogy: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Tudjátok, mit jelent ez Testvéreim? Hogy Ő az az abszolút tekintély, akinek nem szabad ellentmondani. Akivel nem lehetne vitatkozni. Aki, ha megnyilvánul akár a Szentírás lapjain, akár szemtől szemben, akár a lelkiismeretünk szavában, azonnal engedelmeskednünk kellene Neki. El kéne fogadnunk a feddését. El kéne fogadnunk azt, hogy Ő másként gondolja az életünket, mint mi. Tudjátok-e Testvéreim azt, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy az ember kimondja önmagában, a saját szívében, a saját lelkében ezt az alapigazságot, magára veszi a világegyetem legnagyobb terhét, mégpedig azt, hogy engedelmeskedek az Istennek. Elfogadom az Ő akaratát. Nem lázadok ellene, vagy ha lázadtam, megpróbálok visszatérni a helyes útra. Alávetem magam az Ő akaratának. Miért? Azért, mert nem akar ki mondta, nem egy másik ember, nem egy tanító, nem egy rabbi, egy híres ember. Nem pusztán emberi bölcsesség szól általa, hanem a teremtő, megtartó, gondviselő Isten akarata hangozott el. Merthogy kedves Testvéreim mi mutatná jobban, hogy bár emberiségnek nevezzük magunkat, és ár eltelik sokunk felett sok-sok évtized, azért mi mindig az Istenhez képest gyermekek vagyunk.

És ha belegondoltok abba, hogy amikor emberi számítás szerint is gyermekek voltunk, és meghallottuk először életünkben azt a kis mondókát, hogy „Kés, villa, olló gyerek kezébe nem való!”, mi volt a legérdekesebb számunkra? Hogy végre megfoghassunk egy kést, egy villát vagy egy ollót. Én tudom magamról, saját ruhámon próbáltam ki, hogy milyen jó játék az olló, saját kezemet vágtam el először a késsel, és a villát is megpróbáltam beleszúrni a tenyerembe. Miért? Egyrészt, mert mikor tiltott gyümölcs volt, érdekesebb lett, más meg, látni akartam, hogy mi az amit eltiltanak tőlem. Idős fejfel – ugye – egyikünknek sem jut eszébe, hogy csak úgy próbaképp megvágja a kezét, hogy a saját ruháját szabadalja össze az ollóval, hogy beleböködjön a tenyerébe a villát, csak azért, hogy érezze, hogy mi a hatása.

De vajon belegondoltunk-e abba, hogy mit csinálunk a világgal, amiben élünk? Vajon belegondoltatok-e abba, hogy az elmúlt napokban, hetekben csak azt lehetett hallani televízióban, a rádióban, hogy ökológiai katasztrófa lesz, mert fölmelegítettük a világot, amiben élünk, mert tönkretesszük a természetet, és nem állunk le vele, tesszük továbbra is, mert nem engedelmeskedünk az Isten szavának. Ő nem azt mondta, hogy győzzétek le a világot, nem azt mondta, hogy tegyétek tönkre a világot, hanem hogy uralkodjatok rajta. És a bölcs uralkodó egy jó gazdája egy kertnek, mint ahogy a saját kis kerteknek bizony jó gazdái vagytok mindegyikőtök, az kigyomlálja a gazt, de megöntözi a hasznos növényt. Amit mi csinálunk pusztán nemtörődömségből, pusztán szeretetlenségből az pedig az, hogy törődünk a saját kis kertünkkel és elfelejtjük, hogy nem egy kis kertet bíztak ránk, hanem az egész teremtett világot. Hogy a mi felelősségünk nem áll meg a saját kapunk határainál. És nem tudom elfelejteni azt a vitát, és mind a mai napig azon gondolkodom, hogy hogyan lehetne találkozni azzal a régi barátal, akivel egyszer összevesztünk azon, és azóta nem is beszéltünk egymással, nem haragból, csak mert nem kerestük egymás társaságát, amikor vitatkoztunk azon, hogy vajon felelős vagyok-e én itt, Magyarországon, vagy felelősek lehetünk e itt, mi azért, ami Afrikában, Ázsiában, itt-ott-amott történik. És amikor arról beszélgettünk, hogy azt mondtam neki, hogy nézd, én magam is, de te is felelős vagy azért, ami, nem tudom, hogy akkor Irakban vagy Szaúd-Arábiában vagy akárhol történt, akkor azt mondta, hogy ő nem. De mit tudna ő csinálni? Megkérdeztem: Próbáltál már valamit? Nem. Mondom: De honnét tudod, hogy mit tudsz csinálni, ha még meg sem próbáltad? És honnét tudná az emberiség, hogy mennyi terhet, felelősséget tesz a vállunkra ez a felnőttnak mondott világ, ez a felvilágosult gondolkodás, ami körülvesz minket, amíg nem ismerjük el, hogy bizony-bizony felelősek vagyunk egymásért. És lehet azt mondani sajnos ma már a felelősségünk nem egyszerűen a szeretet alapján, hanem ez egymásra való rászorultság alapján is elérkezett. Mert higgyétek el, ami itt történik, az kihat arra, ami a világ túl felén, és ami ott történik, amit nem látunk, amit nem érzünk, az befolyásolja a mi életünket is, mert az Isten világa az egy rendszer, méghozzá érzékeny rendszer, ami előbb vagy utóbb reagál a mi cselekedeteinkre, a mi szavainkra, a mi gondolatainkra, a mi szeretetünkre vagy a bennünk lévő szeretet hiányára, és egyszer valahol valaki megfogja fizetni annak az árát, amit most mi itt csinálunk. És hogyha más fizet helyettünk, akkor mi nem szeretnénk eléggé azt az embert. Ha csupán odáig jutottunk el a mi keresztény hitünkben, hogy Krisztus megfizetett értünk, hogy az Istenrel le van rendezve a számlánk, és csak elfogadni tanultuk meg a kegyelmet, akkor pontosan azt nem értettük, amit Simon Péter így mond Jézusnak: „Uram, kihez mehetnénk?” Kihez? Végül is gondolatok bele Testvéreim, kihez mehetnénk? Hol van nagyobb hatalom? Hol van nagyobb erő az Isten erejénél? Hol van nagyobb bölcsesség? Kiben lakozik nagyobb tudás a világ teremtésének, megtartásának és a világ jövőjének kérdéseiben, mint Istennél? De hát, ha már eljutottunk idáig, akkor tanuljunk már meg hozzáfordulni! Hozzáfordulni akkor, hogyha az a kérdés, hogy hogyan viselkedjek a szomszédal. Hozzáfordulni akkor, hogyha az a kérdés, hogy mit tegyek az Ő Igéjével. Megtegyem vagy lázadjak ellene? Hozzáfordulni akkor, amikor problémánk van és akkor is, amikor örvendezni szeretnénk méltó módon.

Mert higgyétek el, a felnőtté válás, a valóban szellemben, lélekben és hitben felnőtté válásnak az első lépcsője az, hogy kimondjuk: Te vagy az Istennek Szentje. Az örök élet beszéde van Nálad. Minden bölcsesség Tőled jön, Uram. S ki máshoz mennénk, ki mást fogadnánk el, mint a Te útmutatásodat. Éppen ezért Testvéreim higgyétek el, amikor életünk küzdelmeiben részt veszünk, először meg kell küzdenünk magunkkal, hogy el tudjuk fogadni, nem a miénk a legnagyobb akarat, nem a miénk a legnagyobb bölcsesség. Aztán meg kell küzdeni a lustaságunkkal, a nemtörődömségünkkel, a szeretetlenségünkkel, hogy odamenjünk az Istenhez és megkérdézzük az Ő véleményét, és ha kell, meg kell küzdenünk az egész világgal, hogy érvényt is tudjunk szerezni neki. Ámen.

Mennyei édes Atyánk! Köszönjük a Te tanításodat, hogy erősítesz minket napról napra, hogy bölcsességet csöpögtetsz a mi szívünkbe, hogy hitünk által a lelkünkhez, a legbelsőbb valónkhoz szólsz, és nem csupán bölcsekedni, nem csupán tudóskodni, de az egész világot nekünk adni szeretnéd. Ó Urunk, add, hogy legyünk jó gazdái annak, amit reánk bízál, hogy tudjuk elfogadni az örömet, a bánatot, a dicséretet, a feddést, a lehetőséget és ezeknek felelősségét is egyaránt. Hogy ne menekülni akarjunk és lázadni, mint a gyermek, hanem elfogadni és elviselni, ahogy a bölcsek teszik. Mindenség Istene, add, hogy mi lássuk, a Te céljaid magasabb rendűek, mint a mi egyszerű, emberi vágyaink. S tudjunk élni, ha kell közösség, ha kell akár a Te szent Fiad, a Krisztus nevének dicsőségére az utolsó percünkig. Mindenség Istene, adj nekünk erőt és hitet, hogy ne tántorodjunk el az útról, melyet nekünk elrendeltél, hogy ne ijedjünk meg és ne aggodalmaskodjunk feleslegesen a világnak oly dolgain, amelyek nem elegendők ahhoz, hogy lerombolják a Te művedet. Urunk adj nekünk a Te erődből, a Te bölcsességedből, a Te kegyelmedből és a Te szeretetedből, hogy jó szolgálóid legyünk e világban, s méltó módon hirdethessük a Te szent Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk nevét. Mindenség Istene, Te őrizz minket, a Te népedet, s add, hogy mi napról napra hűségesen tudjunk imádkozni Hozzád, hogy tudjunk békét kötni az ellenségekkel, tudjuk elfogadni a nekünk nem tetsző dolgokat, hogy tudjunk örvendezni, amikor sikerre jut a Te feladatod, a Te ügyed, s hogy tudjunk őszintén sírni azokkal, akiknek fájdalmuk, gondjuk van. Mindenség Istene, mi mindezeket nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.